การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วรนุช แคนทอง*
โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่

ได้รับบทความ: 22 กุมภาพันธ์ 2569 **ปรับปรุงแก้ไข:** 1 พฤษภาคม 2569 **ตอบรับการตีพิมพ์:** 15 พฤษภาคม 2569

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 2. ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่ อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2568 จำนวน 18 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ Wilcoxon Signed - Rank Test และการทดสอบทวินามแบบแน่นอนทางเดียวสำหรับทดสอบสัดส่วนของนักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

ผลการวิจัยพบว่า 1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน โดยร่างรูปแบบได้รับการประเมินความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิและนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ จากเดิม 4 ขั้น เป็น 5 ขั้น เรียกว่า WEAP - R Model ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน ขั้นที่ 2 เริ่มพูด ขั้นที่ 3 ให้ความช่วยเหลือ (Assisted Activity) ขั้นที่ 4 นำไปใช้ และ ขั้นที่ 5 สะท้อนผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ 2. ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($Z = -3.668$, $p < .001$*) 2) นักเรียนจำนวน 17 คน จาก 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.44 มีคะแนนหลังเรียนผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม และสัดส่วนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์สูงกว่าสัดส่วนที่กำหนดไว้ที่ .75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .039$*) และ 3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$, S.D. = 0.34)

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, พาพูดเพลิน

* โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่

Development of the “Pa – Pood - Plearn” Instructional Model to Enhance Grade 2 Students’ English Speaking Skills for Communication

Woranuch Kanthong*
Banmi Municipal School

Received: February 22, 2026 **Revised:** May 1, 2026 **Accepted:** May 15, 2026

Abstract

This research aimed to: 1. develop and examine the quality of the “Pa – Pood - Plearn” instructional model to enhance Grade 2 students’ English speaking skills for communication; and 2. investigate the outcomes of implementing the developed instructional model. The sample consisted of 18 Grade 2/1 students enrolled at Banmi Municipal School, Banmi District, Lop Buri Province, in the 2025 academic year. The sample was selected through cluster random sampling, using classrooms as the sampling unit. The research instruments consisted of lesson plans based on the developed instructional model, a test of English speaking skills, and a student satisfaction questionnaire. Data were analyzed using content analysis, mean, standard deviation, the Wilcoxon signed-rank test, and a one-tailed exact binomial test for the proportion of students meeting the 75% score criterion.

The findings were as follows: 1. The “Pa – Pood - Plearn” instructional model consisted of five components: principles, objectives, instructional procedures, assessment, and supporting factors. The draft model was evaluated by experts and subsequently revised according to their recommendations. The instructional procedures were refined from four to five stages and designated as the WEAP-R Model: Warm-up, Early Production, Assisted Activity, Production, and Reflection and Feedback. 2. The results of implementing the instructional model revealed that: 1) students’ posttest English speaking scores were significantly higher than their pretest scores ($Z = -3.668$, $p < .001$*); 2) 17 of the 18 students (94.44%) met the criterion of 75% of the total score, and the observed proportion of students meeting the criterion was significantly higher than the hypothesized proportion of .75 (one-tailed exact binomial $p = .039$*); and 3. students reported a high level of satisfaction with the instructional model ($M = 3.81$, $S.D. = 0.34$).

Keywords: Instructional Model, English Speaking Skills, Pa – Pood - Plearn

* Banmi Municipal School

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สำคัญต่อการสื่อสารระหว่างประเทศและมีบทบาทต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษาในระดับโลกในศตวรรษที่ 21 หลายปีที่ผ่านมาประเทศไทยได้มีความพยายามพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การประกาศนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษา Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครูและเป้าหมายในการเรียนรู้ ปรับการเรียนการสอนโดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) การยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้วยการพัฒนาห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและนักเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) อย่างไรก็ตาม ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในอันดับที่ 106 จากทั้งหมด 116 ประเทศทั่วโลก และอยู่ในอันดับที่ 21 ในเอเชียจากประเทศเอเชีย ทั้งหมด 23 ประเทศ ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับต่ำมาก (Education First, 2024) อีกทั้งผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O - NET) ในปีการศึกษา 2566 วิชาภาษาอังกฤษ พบว่าในระดับประเทศนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 37.32 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 31.76 ซึ่งนับว่าอยู่ในระดับต่ำ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2567) ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นประเด็นสำคัญที่ควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาอย่างเร่งด่วน

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คือ ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริงค่อนข้างจำกัด ประกอบกับความกังวลต่อการใช้ภาษาและความไม่มั่นใจในการพูดอาจส่งผลต่อความเต็มใจในการสื่อสาร ดังนั้น การจัดการเรียนรู้จึงควรให้ความสำคัญกับการสร้างโอกาสในการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการสื่อสาร และการสนับสนุนผู้เรียนอย่างเหมาะสมตามระดับความสามารถ

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่ อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ของผู้วิจัยเป็นระยะเวลา 5 ปี พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการพูดโต้ตอบ การบอกความต้องการ และการให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว ซึ่งเป็นความสามารถตามตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ นอกจากนี้ จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนจำนวนมากขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และมีโอกาสในการฝึกใช้ภาษาน้อย ส่งผลให้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างจำกัด หากแนวทางการจัดการเรียนการสอนยังคงดำเนินไปในรูปแบบเดิมอาจทำให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษาไม่ถึงระดับ A1 ตามกรอบความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ที่กระทรวงศึกษาธิการได้นำมาใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

จากความสำคัญและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ได้นำเสนอ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ซึ่งมาจากคำว่า “พา” หมายถึง การนำทางและช่วยเหลือผู้เรียน “พูด” หมายถึง ทักษะการสื่อสารด้วยวาจา และ “เพลิน” หมายถึง บรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายสนุกสนาน ตาม

ธรรมชาติ โดยผสมผสานหลักการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) และเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้สามารถสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนภาษาแรก ภายใต้การสนับสนุนจากครูผู้สอนในบรรยากาศการเรียนรู้เชิงบวก

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และศึกษาผลการใช้ ดังนี้

2.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน”

2.2 เพื่อศึกษาสัดส่วนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม และทดสอบว่าสัดส่วนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์สูงกว่าร้อยละ 75 หรือไม่

2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ “พาพูดเพลิน”

ทบทวนวรรณกรรม

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด “พาพูดเพลิน” ได้จากการสังเคราะห์ทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ร่วมกับเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) และการพูดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Speaking) ดังนี้

แนวการสอนแบบธรรมชาติ

Krashen & Terrell (1983) อธิบายแนวการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ว่าเป็นแนวทางการเรียนรู้ภาษาที่ให้ความสำคัญกับการรับข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) และการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยในระยะแรกมิได้เน้นการแก้ไขความถูกต้องทางไวยากรณ์หรือเร่งให้ผู้เรียนผลิตภาษาก่อนมีความพร้อม แต่ให้ความสำคัญกับความเข้าใจ ความหมาย และการใช้ภาษาในบริบทการสื่อสาร จึงได้กำหนดหลักการของแนวการสอนแบบธรรมชาติ 4 ประการ ได้แก่

1. เข้าใจก่อนการผลิต ผู้เรียนจะพูด (เขียน) ได้นั้นต้องฟัง (อ่าน) ให้เข้าใจก่อน ดังนั้นผู้สอนจึงต้องใช้ภาษาเป้าหมายตลอดเวลา มุ่งเน้นการสื่อสารในหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ

2. การผลิตภาษาเกิดขึ้นเป็นขั้นตอน จะค่อย ๆ พัฒนาจากการเริ่มตอบสนองด้วยท่าทาง แล้วเพิ่มเป็นคำ จากนั้นจะรวมคำเข้าด้วยกันเป็นวลี และประโยคตามลำดับ

3. หลักสูตรที่มุ่งเน้นเนื้อหาการสื่อสารไม่ใช่ไวยากรณ์

4. บรรยากาศการเรียนที่ไม่เครียด ช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน

จากหลักการนี้ Krashen & Terrell (1983) ได้แบ่งกระบวนการเรียนรู้ภาษาตามแนวทางการสอนแบบธรรมชาติออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่ 1) ระยะการฟังเพื่อทำความเข้าใจ (Listening Comprehension) ในระยะนี้ผู้เรียนทำความเข้าใจภาษาผ่านการฟังและตอบสนองด้วยท่าทาง 2) ระยะเริ่มต้นการพูด (Early Production) ผู้เรียนเริ่มผลิตภาษาเป็นคำศัพท์ วลี หรือประโยคสั้น ๆ และ 3) ระยะการเปล่งภาษา (Speech Emergence) ผู้เรียนเริ่มพัฒนาการสื่อสารเป็นประโยคที่ยาวขึ้น

การเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) เป็นแนวทางการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสัมพันธ์กับแนวคิดพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development: ZPD) ตามทฤษฎีสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky (1978) โดย ZPD อธิบายถึงระยะห่างระหว่างระดับความสามารถที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองกับระดับความสามารถที่สามารถพัฒนาได้เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลที่มีความสามารถมากกว่า ขณะที่แนวคิดการให้ความช่วยเหลือในลักษณะ Scaffolding ได้รับการอธิบายอย่างเป็นระบบโดย Wood et al. (1976) ที่เชื่อว่าในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนจำเป็นต้องคำนึงถึงระดับพัฒนาการของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยระดับพัฒนาการที่เป็นจริงและระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ และระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงกับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้เรียกว่า พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ พื้นที่รอยต่อพัฒนาการเป็นบริเวณส่วนที่ผู้เรียนกำลังจะเข้าใจในความรู้บางอย่าง แต่ความรู้นั้นยากเกินกว่าระดับพัฒนาการทางสติปัญญาที่ผู้เรียนจะทำได้ แต่หากผู้ที่มีสติปัญญาดีกว่าหรือมีความเชี่ยวชาญมากกว่า ซึ่งอาจจะเป็นครู พ่อแม่หรือเพื่อนให้ความช่วยเหลือจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น การให้ความช่วยเหลือดังกล่าวนี้เรียกว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) (นพมาศ ปลัดกอง, 2562) Great Schools Partnership (2015) เสนอหลักการไว้หลายประการ ได้แก่ การลดความซับซ้อนของบทเรียนในระยะแรก แล้วค่อย ๆ เพิ่มระดับความยาก โดยแบ่งบทเรียนเป็นช่วงย่อย เพื่อให้ครูสามารถประเมินและเสริมทักษะของผู้เรียนก่อนเข้าสู่เนื้อหาที่ท้าทายขึ้น เน้นการนำเสนอเนื้อหาผ่านหลากหลายรูปแบบ เช่น คำอธิบาย ภาพประกอบ สื่อช่วยสอน การสาธิต หรือการตั้งคำถามที่กระตุ้นการคิดวิเคราะห์ เพื่อรองรับรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของผู้เรียน การเตรียมคำศัพท์สำคัญก่อนเริ่มบทเรียนยาก เช่น การเชื่อมโยงคำกับภาพหรือสถานการณ์ใกล้ตัว และการชี้แจงวัตถุประสงค์ เกณฑ์การประเมิน และขั้นตอนการเรียนรู้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจแนวทางการเรียนรู้ของตนเองอย่างมีทิศทาง

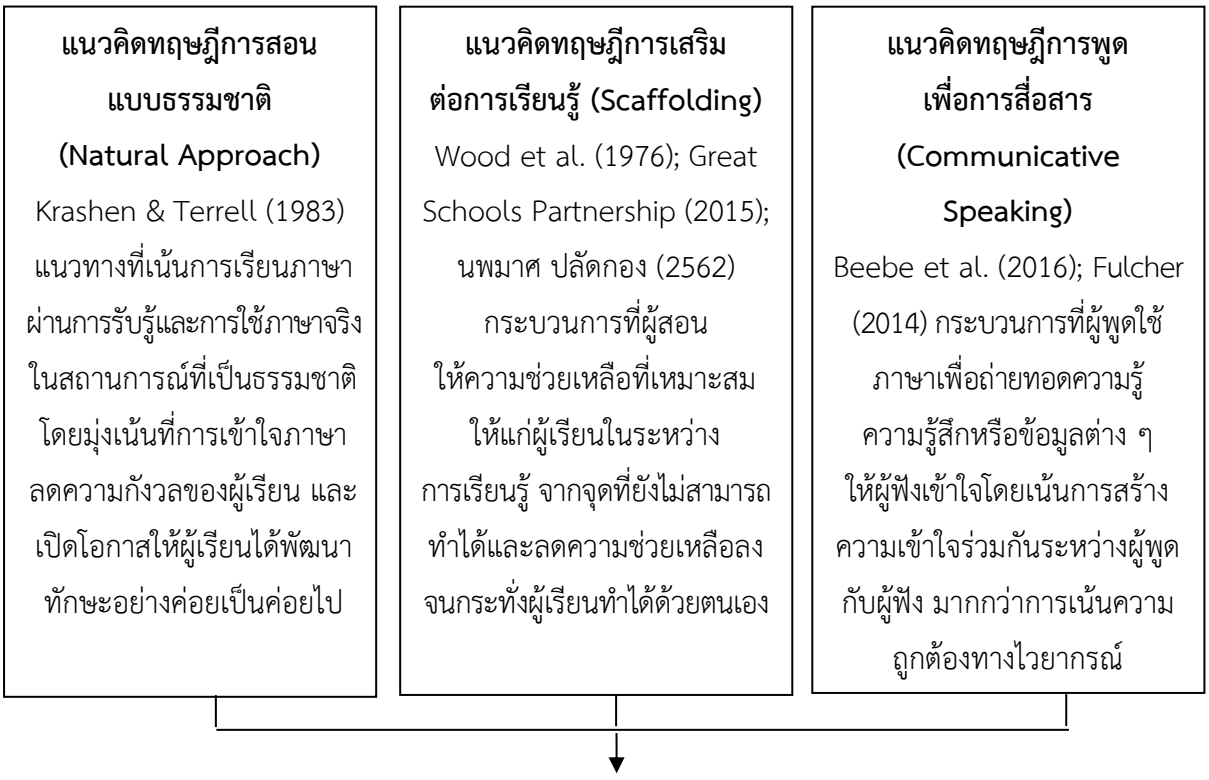
ปิยดา จิงวังสะ และคณะ (2567) สรุปขั้นตอน การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) ครูฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อน 3) ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) ผู้เรียนทำงานกลุ่มโดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารระหว่างครูและเพื่อน 4) ขั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production) ผู้เรียนนำความรู้และทักษะที่ได้ฝึกมาใช้อย่างอิสระในการนำเสนองานหรือแสดงบทบาทสมมติสอดคล้องกับ Wood et al. (1976) กล่าวว่าการให้ความช่วยเหลือในลักษณะ Scaffolding ควรปรับระดับให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน โดยในระยะแรกผู้สอนอาจให้การสาธิต คำแนะนำ ตัวอย่าง หรือคำถามชี้นำ ก่อนค่อย ๆ ลดระดับความช่วยเหลือลงเมื่อผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้น และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองมากขึ้น

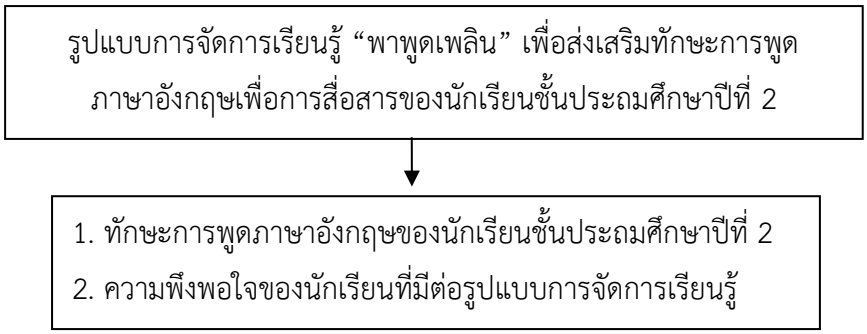
การพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นกระบวนการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความหมาย ความคิด ความรู้สึก และข้อมูลแก่ผู้ฟังอย่างมีจุดมุ่งหมายภายใต้บริบทของการสื่อสาร ประสิทธิภาพของการพูดจึงมิได้พิจารณาเฉพาะความถูกต้องทางภาษาเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมความคล่องแคล่ว ความเหมาะสมของการใช้ภาษา และความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ (Beebe et al., 2016; Fulcher, 2014) การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต้องพิจารณาทั้งรูปแบบการสื่อสารและเนื้อหาควบคู่กันไป องค์ประกอบหลักของการพูดเพื่อการสื่อสารควรประกอบด้วย ความคล่องแคล่ว (Fluency), ความถูกต้อง (Accuracy), การใช้ภาษาที่เหมาะสมตามสถานการณ์ (Appropriacy) และการเชื่อมโยงเนื้อหาอย่างมีเหตุผล (Coherence) (Fulcher, 2014) กิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้นั้นต้องเป็นกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารจริง ไม่ได้มุ่งเน้นในด้านไวยากรณ์ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดและใช้ภาษาในการสื่อสารตรงตามความหมายมีความคล่องแคล่วตามสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเกม กิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป กิจกรรมการพูดบรรยาย กิจกรรมที่เน้นเนื้อหาเป็นฐาน กิจกรรมที่เน้นภาระงานเป็นฐาน กิจกรรมการละครการแสดงบทบาทสมมติและกิจกรรมการใช้ภาษาในสถานการณ์จำลอง/จริง (จริมจิต สร้อยสมุทร, 2563; พบศร จันทร์มีดี และ สุรัตนา อดิพัฒน์, 2567)

จากการทบทวนวรรณกรรม เรื่อง แนวการสอนแบบธรรมชาติ การเสริมต่อการเรียนรู้ และการพูดเพื่อการสื่อสารสามารถสังเคราะห์ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด“พาพูดเพลิน” เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จึงมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในงานวิจัย ดังนี้

กรอบแนวความคิด

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดของวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

1.1 ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก ด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 คน ด้านหลักสูตรและการสอน 1 คน และด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา 1 คน

1.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่ อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2568 จำนวน 17 คน ในการเป็นกลุ่มทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการสอนที่เรียกว่า WEAP Model ได้แก่ ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) ขั้นที่ 2 เริ่มพูด (Early Production) ขั้นที่ 3 ให้ความช่วยเหลือ (Assisted Activity) ขั้นที่ 4 นำไปใช้ (Production) 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน

2.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ประกอบด้วยข้อคำถามด้านองค์ประกอบของรูปแบบ หลักการและแนวคิด ขั้นตอนการสอน การวัดและประเมินผล ปัจจัยสนับสนุน ข้อจำกัดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และข้อเสนอแนะ

2.3 แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ เพื่อเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.83, S.D. = 0.24)

2.4 แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้พาพูดเพลิน จำนวน 4 แผน ได้แก่ เนื้อหาการเรียน เรื่อง Greeting and Introducing, Classroom Action, At The Stationery Shop และ My Bedroom รวม 20 ชั่วโมง ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.89, S.D. = 0.16)

2.5 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) จำนวน 2 ฉบับ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยเป็นข้อสอบคู่ขนาน แต่ละฉบับ ประกอบด้วย ข้อสอบ จำนวน 2 ตอน ตอนละ 15 คะแนน รวม 30 คะแนน ได้แก่ ตอนที่ 1 เป็นการแสดงบทบาทสมมติ และ ตอนที่ 2 การตอบคำถาม โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูบริค 5 ระดับ วัดด้านความถูกต้อง (Accuracy) ซึ่งครอบคลุมความถูกต้องด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์ และโครงสร้างภาษา ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) และด้านความสามารถในการสื่อสาร (Communication Ability) ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยให้คะแนนอย่างเป็นอิสระต่อกัน จากนั้นวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) (Hair et al., 2019) พบว่า มีค่าเท่ากับ .84 แสดงว่า คะแนนของผู้ประเมินทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูง

2.6 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้พาพูดเพลิน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 9 ข้อ แบบประเมินความพึงพอใจได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 และเมื่อนำไปทดลองใช้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (1970) เท่ากับ .57

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสอนแบบธรรมชาติ การเสริมต่อการเรียนรู้และการพูดเพื่อการสื่อสารเพื่อกำหนดเป็นองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ 5 ด้าน ได้แก่ หลักการ, วัตถุประสงค์, ขั้นตอนการสอน WEAP Model, การวัดผลและประเมินผล และ ปัจจัยสนับสนุน

3.2 นำผลการสังเคราะห์มาจัดทำเป็นร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบ ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร และแบบประเมินความพึงพอใจ

3.3 ตรวจสอบคุณภาพของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ด้วยแบบประเมินความเหมาะสมและแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วยผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน และด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา จำนวน 1 คน

3.4 หลังจากปรับปรุงแก้ไขร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้และคู่มือประกอบรูปแบบตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำรูปแบบไปทดลองใช้ (Try - Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่ ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 75.69/76.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ จากนั้นจึงนำรูปแบบไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้จากการประเมินความเหมาะสมของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้ (Best & Kahn, 2006)

4.50 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
3.50 – 4.49 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
2.50 – 3.49 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
1.50 – 2.49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
1.00 – 1.49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อนำมาสังเคราะห์และปรับปรุงองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์

4.3 หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) ด้วยการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์ 75/75 ดังนี้ (นรินทร์ สังข์รักษา, 2560)

E_1 เป็นคะแนนจากการประเมินด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติระหว่างเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูบริค

E_2 เป็นคะแนนจากการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนที่ได้จากการทดสอบการพูดแบบปากเปล่า โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูบริค

ขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่ อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2568 จำนวน 3 ห้องเรียน คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 – 2/3 รวม 47 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่ อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2568 จำนวน 18 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม ด้วยการใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” และแผนการจัดการเรียนรู้

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบศึกษากลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (The One - Group Pretest - Posttest Design) ดังนี้

3.1 ก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปวัดกับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.2 จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม จำนวน 4 แผน ๆ ละ 5 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง

3.3 เมื่อผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ครบทุกแผนแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแบบประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปวัดกับนักเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยทำการทดสอบ Wilcoxon Signed Ranks Test

4.2 วิเคราะห์สัดส่วนของนักเรียนที่มีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม โดยกำหนดคะแนนผ่านเกณฑ์รายบุคคลเท่ากับ 22.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน จากนั้นจำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ และทดสอบว่าสัดส่วนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์สูงกว่าสัดส่วนที่กำหนดไว้ที่ .75 โดยใช้การทดสอบทวินามแบบแน่นอนทางเดียว (One - Tailed Exact Binomial Test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ด้วยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่าเฉลี่ยร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและแปลความหมายของระดับความพึงพอใจ โดยใช้เกณฑ์การประเมินดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.00	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	ไม่พึงพอใจ

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผลการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ นำเสนอตามประเด็นดังต่อไปนี้

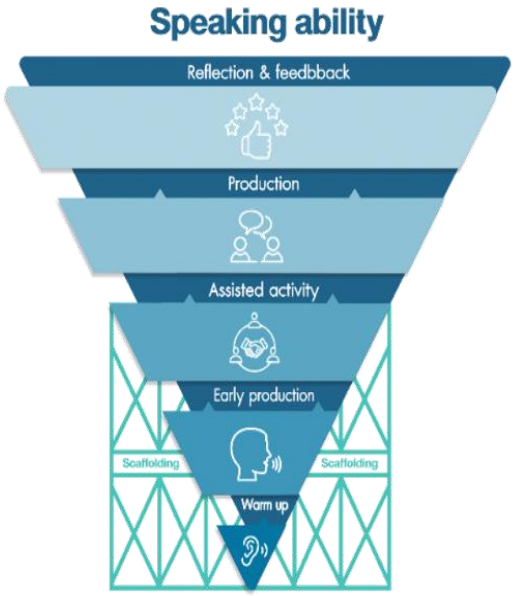
1. ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน ดังแสดงในภาพ 2

หลักการ

1. การใช้สื่อที่หลากหลายช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ภาษาที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) ก่อนเริ่มผลิตภาษา 2. การจัดเนื้อหาแบบลำดับขั้นพร้อมการช่วยเหลือที่เหมาะสมเอื้อต่อการพัฒนาการพูดอย่างค่อยเป็นค่อยไป 3. การออกแบบกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์ของผู้เรียนช่วยให้เกิดการใช้ภาษาอย่างมีความหมายมากกว่าไวยากรณ์ และ 4. บรรยากาศการเรียนรู้ที่สนับสนุนและไม่กดดันช่วยส่งเสริมความกล้าในการพูด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฟังอย่างเข้าใจและพัฒนาไปสู่การพูด
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างค่อยเป็นค่อยไป
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้พูดสื่อสารได้อย่างมีความหมายไม่กังวลกับเงื่อนไขทางไวยากรณ์
4. เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย มีความมั่นใจในการสื่อสาร

การวัดและประเมินผล

- สังเกตพฤติกรรมผู้เรียน
- บันทึกพฤติกรรมผู้เรียน
- ประเมินการพูดเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนการสอนด้วย WEAP - R Model

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up: W) กระตุ้นให้สนใจด้วยเพลง คลิปวิดีโอหรือเทคนิค TPR โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนฟังอย่างเข้าใจ และชี้แจงเป้าหมายในการเรียน

ขั้นที่ 2 เริ่มพูด (Early Production: E) กระตุ้นให้ผู้เรียนพูดด้วยการตอบคำถาม ผู้สอนแบ่งเนื้อหาเป็นเรื่องย่อย และสอนตามลำดับจากเรื่องง่ายไปหายาก

ขั้นที่ 3 ให้ความช่วยเหลือ (Assisted Activity: A) จัดกิจกรรมกลุ่ม ให้ความช่วยเหลือ และลดความช่วยเหลือลง

ขั้นที่ 4 นำไปใช้ (Production: P) ฝึกพูดยาวขึ้นด้วยการนำเสนอผลงานกิจกรรมกลุ่ม ครูไม่ต้องช่วยเหลือ

ขั้นที่ 5 การสะท้อนผลและข้อเสนอแนะ (Reflection & Feedback: R) ผู้เรียนประเมินตนเองและรับทราบผลการประเมินจากเพื่อนและผู้สอน

ปัจจัยสนับสนุน

1. ความสามารถของผู้สอนในด้านทักษะภาษาความเข้าใจในทฤษฎี เทคนิคการสอนและการเตรียมการสอน 2. การยอมรับในระยะที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม (Silent Period) 3. ผู้สอนควรพูดให้กำลังใจเพื่อสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และ 4. การสนับสนุนองค์รวมจากทุกฝ่าย ผู้บริหาร ผู้ปกครอง ผู้สอนและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา

ภาพ 2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (ผู้แต่ง, 2569)

2. ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน ดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการตรวจสอบคุณภาพความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. หลักการของรูปแบบ			
1.1 ครอบคลุมแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานที่นำมาใช้	4.75	0.50	มากที่สุด
1.2 องค์ประกอบสัมพันธ์กัน	5.00	0.00	มากที่สุด
1.3 มีความชัดเจนสามารถนำไปปฏิบัติได้	4.75	0.50	มากที่สุด
รวมด้านที่ 1	**4.83**	**0.33**	**มากที่สุด**
2. วัตถุประสงค์			
2.1 วัตถุประสงค์ชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 วัตถุประสงค์เหมาะสมกับผลการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
รวมด้านที่ 2	**5.00**	**0.00**	**มากที่สุด**
3. ขั้นตอนการเรียนการสอน			
3.1 เหมาะสมกับเนื้อหา	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 ขั้นที่ 2 เริ่มพูด	5.00	0.00	มากที่สุด
3.4 ขั้นที่ 3 ให้ความช่วยเหลือ	5.00	0.00	มากที่สุด
3.5 ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้	5.00	0.00	มากที่สุด
รวมด้านที่ 3	**5.00**	**0.00**	**มากที่สุด**
4. การวัดและประเมินผล			
4.1 ดำเนินตามแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน	4.75	0.50	มากที่สุด
4.2 สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 วิธีการวัดและเครื่องมือมีความเหมาะสม	4.50	0.58	มากที่สุด
4.4 เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสม	4.50	0.58	มากที่สุด
รวมด้านที่ 4	**4.69**	**0.41**	**มากที่สุด**
5. ปัจจัยสนับสนุน			
5.1 มีความครอบคลุมเพียงพอต่อความสำเร็จของรูปแบบ	4.50	0.58	มากที่สุด
5.2 สนองความต้องการในบริบทจริงของการเรียนการสอน	4.50	0.58	มากที่สุด
รวมด้านที่ 5	**4.50**	**0.58**	**มากที่สุด**
ภาพรวม	**4.83**	**0.24**	**มากที่สุด**

จากตาราง 1 พบว่า ผลการตรวจสอบคุณภาพความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 ด้านและรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.83, S.D. = 0.24) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นเป็นรายด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านวัตถุประสงค์และด้านขั้นตอนการเรียนการสอน ($\bar{X}$ = 5.00, S.D. = 0.00) ด้านหลักการของรูปแบบ ($\bar{X}$ = 4.83, S.D. = 0.33) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X}$ = 4.69, S.D. = 0.41) และด้านปัจจัยสนับสนุน ($\bar{X}$ = 4.50, S.D. = 0.58)

นอกจากนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิยังได้ให้ความคิดเห็นในการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและเหมาะสม ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้เพิ่มเติมผลลัพธ์ที่คาดหวังที่สามารถวัดได้

2. หลักการและแนวคิดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับทฤษฎีแบบธรรมชาติร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ มีความเหมาะสม และมีข้อเสนอแนะให้เพิ่มเติมในการเน้นการออกเสียงควบคู่ไปกับทักษะการพูดและเพิ่มเกณฑ์การประเมินด้านการออกเสียง

3. ขั้นตอนการสอน WEAP Model ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอให้เพิ่มการใช้เพลงและเกมเพื่อกระตุ้นความสนใจก่อนเข้าสู่เนื้อหา ปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนในขั้นสอนเนื้อหา และเพิ่มขั้นตอนสุดท้าย คือ การสะท้อนผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Reflection and Feedback)

4. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษยังไม่ครอบคลุมทักษะการใช้คำศัพท์และการออกเสียง อีกทั้งการประเมินความมั่นใจในเด็กทำได้ยาก จึงเสนอให้ประเมิน ทั้งความคล่องแคล่ว (Fluency) ความถูกต้อง (Accuracy) และความสามารถในการสื่อสาร (Communication Ability)

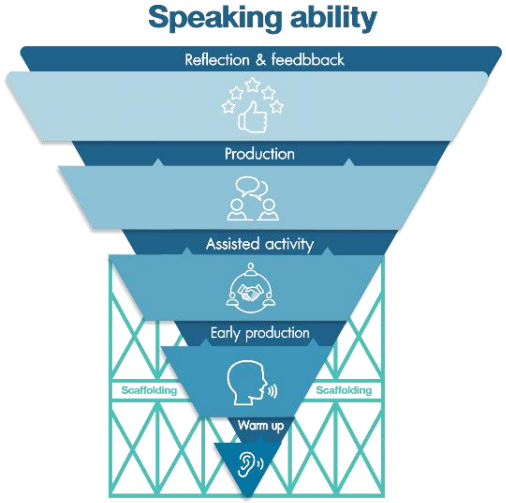
5. ด้านปัจจัยสนับสนุน ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ครอบคลุมการพัฒนาครู สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและระบบการสะท้อนผล

6. ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จริง ผู้ทรงคุณวุฒิยืนยันว่าสามารถนำไปใช้ได้จริง มีความเหมาะสมกับบริบทไทยที่เด็กขาดความมั่นใจในการพูด แต่ยังมีข้อจำกัด คือ ครูต้องมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับดี ใช้เวลาในการเตรียมการสอนมาก ความสำเร็จขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นสำคัญ

จากข้อเสนอแนะดังกล่าว ผู้วิจัยจึงปรับปรุงร่างรูปแบบ โดยเฉพาะองค์ประกอบด้านขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ จากเดิม 4 ขั้น (WEAP Model) เป็น 5 ขั้น ด้วยการเพิ่มขั้นสะท้อนผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Reflection and Feedback: R) และกำหนดชื่อขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ฉบับปรับปรุงว่า WEAP - R Model ก่อนนำไปทดลองใช้กับผู้เรียน สรุปผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” มีความเหมาะสมในทางทฤษฎีสอดคล้องกับหลัก Natural Approach และ Scaffolding ที่เน้นการเรียนรู้แบบเป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับช่วงวัย อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติยังมีความจำเป็นต้องปรับรายละเอียดต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับพัฒนาการและความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เช่น การเลือกเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความหลากหลาย อีกทั้งความสำเร็จของการนำรูปแบบนี้ไปใช้ยังขึ้นอยู่กับการเตรียมความพร้อมของครู นอกจากนี้ยังต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบการประเมินผลที่หลากหลายและครอบคลุมทักษะการพูดทุกด้าน ที่สำคัญคือการมีระบบสนับสนุนแบบองค์รวมจากทุกฝ่าย ทั้งครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และ

สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในโรงเรียน เพื่อส่งเสริมให้กระบวนการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวทางนี้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ผู้วิจัยได้นำผลการสังเคราะห์และข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักในการนำไปใช้ โดยกำหนดเป็นขั้นตอนการสอน 5 ขั้น เรียกว่า WEAP - R Model ดังแสดงในภาพ 3

ภาพ 3 ขั้นตอนการสอน WEAP-R Model (ผู้แต่ง, 2569)

จากภาพ 3 ขั้นตอนการสอน WEAP - R Model ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up: W) กระตุ้นให้สนใจด้วยเพลง เกม คลิปวิดีโอหรือเทคนิค TPR โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนฟังอย่างเข้าใจ และชี้แจงเป้าหมายในการเรียน ขั้นที่ 2 เริ่มพูด (Early Production: E) กระตุ้นให้ผู้เรียนพูดด้วยการตอบคำถาม ผู้สอนแบ่งเนื้อหาเป็นเรื่องย่อย และสอนตามลำดับจากเรื่องง่ายไปหายาก ขั้นที่ 3 ให้ความช่วยเหลือ (Assisted Activity: A) จัดกิจกรรมกลุ่ม ให้ความช่วยเหลือ และลดความช่วยเหลือลง ขั้นที่ 4 นำไปใช้ (Production: P) ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารด้วยตนเองผ่านการนำเสนอผลงานหรือกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้สอนค่อย ๆ ลดระดับความช่วยเหลือลงตามความพร้อมและความสามารถของผู้เรียน ขั้นที่ 5 การสะท้อนผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Reflection and Feedback: R) ผู้เรียนประเมินตนเองและรับทราบผลการประเมินจากเพื่อนและผู้สอน

3. ผลการหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ปรากฏดังนี้

ตาราง 2 ผลการหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 ตามเกณฑ์ 75/75

(n=17)

การประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ
ระหว่างเรียน (E_1)	60	772	45.41	75.69
หลังเรียน (E_2)	30	392	23.06	76.86

จากตาราง 2 พบว่า ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 75.69 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 76.86 ดังนั้น รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 75.69/76.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบพูดแบบปากเปล่า (Oral Test) ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” แสดงผลข้อมูล ดังนี้

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้จากการทดสอบพูดแบบปากเปล่า (Oral Test) ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน”

(n = 18)

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	Z	P
Pre - Test	30	19.83	1.79	-3.668	<.001*
Post - Test	30	23.67	0.91		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนเฉลี่ย 19.83 คะแนน และหลังเรียนเฉลี่ย 23.67 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบการกระจายของคะแนนก่อนและหลังเรียนด้วยการทดสอบ Wilcoxon Signed - Rank Test พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($Z = -3.668$, $p < .001$*)

2. ผลการศึกษาสัดส่วนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม แสดงดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการทดสอบสัดส่วนของนักเรียนที่มีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

(n = 18)

การทดสอบ	ผลการทดสอบ				
	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	Test Prop.	P
Post - Test	30	23.67	0.91	0.75	.039*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ: นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม จำนวน 17 คน จาก 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.44; Test Prop. = .75

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนเฉลี่ย 23.67 คะแนน (S.D. = 0.91) โดยมีนักเรียน จำนวน 17 คน จากทั้งหมด 18 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม คิดเป็นร้อยละ 94.44 เมื่อทดสอบสัดส่วนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ด้วยการทดสอบทวินามแบบแน่นอนทางเดียว

(One - Tailed Exact Binomial Test) โดยกำหนดสัดส่วนภายใต้สมมติฐานเท่ากับ .75 พบว่า สัดส่วนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์สูงกว่าสัดส่วนที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (p = .039*)

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” แสดงผลในตาราง ดังนี้

ตาราง 5 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน”ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. เนื้อหาที่เรียนน่าสนใจ	4.00	0.00	มาก
2. คำศัพท์และสำนวนภาษาที่เรียนเข้าใจง่าย	3.78	0.43	มาก
3. นักเรียนรู้สึกสนุกเวลาทำกิจกรรม	3.94	0.24	มาก
4. นักเรียนเข้าใจขั้นตอนการทำกิจกรรมทีละขั้น	3.78	0.43	มาก
5. นักเรียนได้มีลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง	4.00	0.00	มาก
6. คุณครูให้ความช่วยเหลือในการอธิบาย แนะนำ ยกตัวอย่าง และให้กำลังใจ	3.78	0.43	มาก
7. สื่อและอุปกรณ์การสอนน่าสนใจ	3.94	0.24	มาก
8. นักเรียนมีความพอใจกับผลการพูดของตนเอง	3.56	0.70	มาก
9. นักเรียนมีความมั่นใจว่าจะสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้จริงในชีวิตประจำวัน	3.56	0.62	มาก
ภาพรวม	**3.81**	**0.34**	**มาก**

จากตาราง 5 พบว่า ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้พาพูดเพลินเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.81, S.D. = 0.34)

อภิปรายผล

1. ผลการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” พบว่า รูปแบบฉบับสมบูรณ์ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และปัจจัยสนับสนุน โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ฉบับปรับปรุง ประกอบด้วย 5 ขั้น เรียกว่า WEAP - R Model ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการบูรณาการหลักการของแนวการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ซึ่งให้ความสำคัญกับการรับข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) และการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ลดความวิตกกังวล ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนตามระดับความสามารถและค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลงเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ ผลการศึกษาควรตีความภายใต้บริบทของการวิจัยและกลุ่มผู้เรียนที่ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย

ของ วิเชษฐ์ เสือภูมี (2563) และ Franz Sascha Scholl และ อมรรัตน์ วัฒนาธร (2067) ที่พบว่า แนวคิดนี้ช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการฟังและพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ รวมถึง Yayla & Boyacı (2023) ที่ยืนยันว่าการจัดกิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาการสื่อสารได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ยังเข้ามาแก้ปัญหาข้อจำกัดเรื่องระยะเงียบ (Silent Period) โดยการใช้กลไกพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (ZPD) เพื่อประคับประคองผู้เรียนจากจุดที่ยังไม่สามารถสื่อสารได้ไปสู่การเริ่มผลิตภาษา (Early Production) อย่างเป็นลำดับขั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Sarmiento - Campos et al. (2022) และ อิชยา กองไชย (2564) ที่ระบุว่า การเสริมต่อการเรียนรู้อย่างเป็นระบบช่วยเพิ่มความสามารถทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ข้อค้นพบดังกล่าวสนับสนุนแนวคิดที่ใช้เป็นฐานในการออกแบบขั้นตอน WEAP - R และสะท้อนความเป็นไปได้ของการนำแนวทางดังกล่าวมาใช้กับผู้เรียน ในบริบทที่ศึกษา

2. ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน”

2.1 ภายหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ “พาพูดเพลิน” นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลที่พบอาจอธิบายได้จากลักษณะของขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ WEAP - R Model ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ ฝึกการผลิตภาษาอย่างค่อยเป็นค่อยไป และได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมก่อนนำภาษาไปใช้ด้วยตนเองจนผู้เรียนพัฒนาทั้งความถูกต้อง (Accuracy) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และความสามารถในการสื่อสาร (Communication Ability) ในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sarmiento - Campos et al. (2022) ที่ศึกษาผลการใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน EFL ชาวอิหร่าน และพบว่าเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นหัวใจสำคัญที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ หลักการแนวคิด “พาพูดเพลิน” ที่เน้นการสร้างบรรยากาศที่ไม่กดดัน เรียนรู้อย่างค่อยเป็นค่อยไป ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยเฉพาะขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) ซึ่งหลักการสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ คือ การให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) ก่อนเริ่มผลิตภาษา ทำให้ลดตัวกรองทางจิตใจ (Affective Filter) ของผู้เรียน พร้อมเริ่มบทเรียนด้วยการฟังและเข้าใจในบรรยากาศสนุกสนาน ไม่กดดัน ซึ่งความวิตกกังวลมักเกิดขึ้นในบริบทการเรียนภาษาต่างประเทศ (EFL) ผู้เรียนมีอารมณ์พร้อมที่จะเปิดรับความรู้ใหม่และมีทัศนคติต่อภาษาเป้าหมาย ต่อมาในขั้นเริ่มพูด (Early Production) เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจต่อสิ่งที่ได้ฟังแล้ว จะมีความมั่นใจในการพูดตอบคำถาม ยอมรับในความสามารถของตนเอง กล้าที่จะก้าวข้ามระยะเงียบ (Silent Period) ไปสู่การพยายามใช้ภาษาสื่อความหมายในสถานการณ์จำลองได้จริงอย่างเป็นธรรมชาติ และในขั้นสุดท้าย คือ ขั้นการสะท้อนผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Reflection and Feedback) ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลสำหรับนำไปพัฒนาการพูดของตนเองต่อไปและมีทัศนคติเชิงบวกต่อการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นีนา อิสมิง (2560) ที่ได้ศึกษาการสอนตามแนวคิดวิธีธรรมชาติที่เน้นการกระตุ้นความใส่ใจและการสังเกตที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ วิเชษฐ์ เสือภูมี (2563) ที่ได้ศึกษาพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การสอนแบบธรรมชาติช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นสูงขึ้น

2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้พาพูดเพลินอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะผู้สอนกำหนดเนื้อหาการเรียนรู้ที่สามารถนำมาใช้จริงในชีวิตประจำวันดังเช่นการใช้ภาษาในห้องเรียน การทักทาย และการซื้อขายสินค้า อีกทั้งนักเรียนได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยที่ได้คะแนนสูงสุด นอกจากนี้การใช้สื่อ อุปกรณ์ และฉากจำลองการแสดงเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจให้คะแนนเป็นอันดับรองลงมา สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนรู้สึกตื่นเต้นสนุกสนาน ช่วยสร้างบรรยากาศเสมือนจริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yayla & Boyacı (2023) ที่ศึกษาการใช้แนวการสอนแบบธรรมชาติผ่านสถานการณ์จำลองในชีวิตประจำวันและพบว่า บรรยากาศการเรียนรู้มีผลต่อทัศนคติเชิงบวกและความคล่องแคล่วในการสื่อสารของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม แบบประเมินความพึงพอใจ พบว่า มีข้อจำกัดที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.57 ซึ่งนับว่าอยู่ในระดับไม่สูงมากนัก ข้อจำกัดนี้เกิดจากจำนวนข้อคำถามที่จำกัดเพียง 9 ข้อ ซึ่งเหมาะสมกับวัยของนักเรียน อีกทั้ง นักเรียนวัยนี้อาจมีความเข้าใจภาษาในข้อคำถามไม่ชัดเจน ความสามารถในการตีความ คิดวิเคราะห์ข้อคำถามที่ต่างกัน จึงทำให้ค่าการกระจายของคำตอบสูงและส่งผลให้เกิดขีดจำกัดของค่าความเชื่อมั่น

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ “พาพูดเพลิน” ซึ่งบูรณาการแนวการสอนแบบธรรมชาติกับการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภายใต้ขั้นตอน WEAP - R Model จำนวน 5 ขั้น ได้แก่ การนำเข้าสู่บทเรียน (Warm - Up) การเริ่มพูด (Early Production) การให้ความช่วยเหลือ (Assisted Activity) การนำไปใช้ (Production) และการสะท้อนผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Reflection and Feedback) ลักษณะเฉพาะของรูปแบบอยู่ที่การเชื่อมโยงการรับข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้กับการฝึกพูดอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยผู้สอนปรับระดับความช่วยเหลือตามความพร้อมของผู้เรียนและลดความช่วยเหลือลงเมื่อผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ด้วยตนเอง พร้อมใช้การสะท้อนผลและข้อมูลย้อนกลับเพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงการพูด ภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายและกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน ผลการทดลองใช้พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียน 17 คน จาก 18 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม จึงเป็นหลักฐานสนับสนุนความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบดังกล่าวไปใช้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในบริบทที่ศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ผู้สอนควรนำขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้น (WEAP - R Model) ไปใช้อย่างต่อเนื่องและครบถ้วน เนื่องจากแต่ละขั้นตอนมีความเชื่อมโยงกันตามลำดับพัฒนาการทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องให้ความสำคัญกับการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจได้จนเกิดความพร้อมก่อนที่จะเริ่มฝึกพูดในขั้นต่อไป

2. ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนและเป็นมิตร เพื่อลดตัวกรองทางจิตใจและความวิตกกังวลของผู้เรียน โดยเฉพาะในขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน ครูควรเลือกใช้กิจกรรมที่สนุกสนาน เช่น เพลง เกม หรือเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อเตรียมความพร้อมทางอารมณ์ให้นักเรียนเปิดรับข้อมูลทางภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

3. ครูผู้สอนควรใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสารและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในสัดส่วนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถและความพร้อมของผู้เรียน โดยภาษาที่ใช้ควรเป็นข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) และควรใช้สื่อ ท่าทาง ภาพ ตัวอย่าง หรือบริบทประกอบเพื่อสนับสนุนความเข้าใจของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคงทนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังจากผ่านการเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้พาพูดเพลินไปแล้วระยะหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ว่าผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ได้จริงในระยะยาว และรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยั่งยืนเพียงใด

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พาพูดเพลินกับกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่มากขึ้น เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพและสร้างข้อสรุปอ้างอิงของรูปแบบการสอนให้มีความน่าเชื่อถือในวงกว้างมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.* จามจุรีโปรดักส์.

จริมจิต สร้อยสมุทร. (2563). *การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนโดยใช้บริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. DSpace at Silpakorn University. http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/3291/1/60253903.pdf

นรินทร์ สังข์รักษา. (2560). *การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา.* มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นพมาศ ปลัดกอง. (2562). *การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนในระบบการศึกษาทางไกลโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคนั่งร้านเสริมการเรียนรู้* [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Srinakharinwirot University | SWU. http://bsris.swu.ac.th/thesis/58199150039AP8992555f.pdf

นีนา อิสมิง. (2560). ผลของการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดวิธีธรรมชาติที่เน้นการกระตุ้นความใส่ใจและการสังเกตที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 [วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์]. https://kb.psu.ac.th/items/b00949e2-dbfe-452d-8576-ba7a7a303eb0/full

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10 ฉบับปรับปรุงใหม่). สุวีริยาสาส์น.

ปิยดา จิงวังสะ, ศุภธิดา ดำชู, เกริก กี่สวัสดิ์คอน, และณัชญ์ศมน จิรังวรพจน์. (2567). การเสริมต่อการเรียนรู้: เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม, 14*(1), 363 - 372. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/npuj/article/view/273796/183089

พบศร จันทร์มีดี และ สุรัตนา อดิพัฒน์. (2567). ผลการใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารวิชาการสถาบันพัฒนาพระวิทยากร, 7*(1), 213 - 222. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/tmd/article/view/266535/182016

วิเชษฐ์ เสือภูมี. (2563). การพัฒนาความสามารถทักษะการฟัง – พูดภาษาอังกฤษโดยวิธีธรรมชาติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสหกรณ์นิคมเกลือ. *วารสารบัณฑิตศึกษา มรภ.บ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 5*(2), 51 - 62. http://ejs.bsru.ac.th/gradjournal/uploads/files/journals/journal5_2/02_Article6.pdf

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2567, 18 กุมภาพันธ์). *สรุปผลการทดสอบ O - NET ปีการศึกษา 2566.* https://www.niets.or.th/th/catalog/view/497

อิชยา กองไชย. (2564). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับลูกเสือมัคคุเทศก์ตามแนวคิดการใช้บริบทเป็นฐานการเรียนรู้ร่วมกันและการเสริมต่อการเรียนรู้* [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร]. SNRU e-Thesis. https://gsmis.snru.ac.th/e-thesis/file_att1/2022101061632227101_fulltext.pdf

Franz Sascha Scholl และ อมรรัตน์ วัฒนาธร. (2567). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบธรรมชาติ (Natural Approach) ร่วมกับวิธีการสอน แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL) ในห้องเรียนเศรษฐศาสตร์ โดยใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, *7*(3), 44 – 57. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/edunsrujo/article/view/267386/183279

Beebe, S. A., Beebe, S. J., &Ivy, D. K. (2016). *Communication: Principles for A Lifetime* (6th ed.). Pearson.

Best, J. W. & Kahn, J. V. (2006). *Research in Education* (10th ed.). Pearson/Allyn and Bacon.

Cronbach, L. J. (1970). *Essentials of psychological testing* (3rd ed.). Harper & Row. https://archive.org/details/essentialsofpsyc00cron

Education First. (2024). *EF EPI: EF English Proficiency Index.* https://www.ef.co.th/epi

Fulcher, G. (2014). *Testing Second Language Speaking*. Routledge. https://doi.org/10.4324/9781315837376

Great Schools Partnership. (2015, April 6). *Scaffolding*. The Glossary of Education Reform. https://www.edglossary.org/scaffolding/

Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., &Anderson, R. E. (2019). *Multivariate Data Analysis* (8th ed.). Cengage Learning.

Krashen, S. D. & Terrell, T. D. (1983). *The Natural Approach: Language Acquisition in The Classroom*. Alemany Press.

Sarmiento-Campos, N.-V., Lázaro-Guillermo, J. C., Silvera-Alarcón, E.-N., Cuellar-Quispe, S., Huamán-Romaní, Y.-L., Apaza Apaza, O., &Sorkheh, A. (2022). A Look at Vygotsky's Sociocultural Theory (SCT): The Effectiveness of Scaffolding Method on EFL Learners' Speaking Achievement. *Education Research International,* Article 3514892. https://doi.org/10.1155/2022/3514892

Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes.* Harvard University Press.

Wood, D., Bruner, J. S., & Ross, G. (1976). The Role of Tutoring in Problem Solving. *Journal of Child Psychology and Psychiatry, 17*(2), 89 – 100. https://doi.org/10.1111/j.1469-7610.1976.tb00381.x

Yayla, S. & Belet Boyacı, Ş. D. (2023). The Natural Approach Applications on The Development of Primary School Students' English Speaking Skills. *International Journal of Eurasian Education and Culture, 8*(23), 2523 – 2563. https://doi.org/10.35826/ijoecc.788